



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **P. T.T. H.**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
se sídlem Václavské nám. 808/66, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 12.4.2023 na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 20. 12. 2022 o vydání zaměstnanecké karty do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 600 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Ondřeje Fialy.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 12. 4. 2023 podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o její žádosti ze dne 20. 12. 2022 o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“). V žalobě uvedla, že podle § 169t odst. 6 písm. c) ZPC má ministerstvo o žádosti rozhodnout ve lhůtě do 60 dnů ode dne jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podání. Protože se tak nestalo, podala žalobkyně u nadřízeného orgánu žádost o přijetí opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců na základě žádosti žalobkyně vydala dne 3. 4. 2023 pod č.j. MV-49870-3/SO-2023 opatření proti nečinnosti, v němž shledala, že o žádosti mělo být rozhodnuto ve lhůtách uvedených v § 169t odst. 6 písm. c) ZPC, které nebyly správním orgánem dodrženy, a proto přistoupila podle § 80 odst. 4 písm. a) SŘ k vydání opatření proti nečinnosti, v němž stanovila lhůtu do 60 dnů od výsledku účastníka řízení. Žalobkyně s takto stanovenou lhůtou v opatření proti nečinnosti nesouhlasí, neboť počátek běhu lhůty se odvíjí od provedení výsledku účastníka řízení, přičemž o datu provedení tohoto úkonu rozhoduje sám nečinný správní orgán a účastník nemůže datum předvolání a provedení výsledku ovlivnit. Lhůta je tedy stanovena neurčitě a není zřejmé, do kdy má správní orgán na základě opatření proti nečinnosti vydat rozhodnutí. Takto stanovená lhůta v opatření proti nečinnosti by mohla ve svém důsledku vést k odepření možnosti domáhat se soudní ochrany před nečinností žalovaného správního orgánu, pokud by správní orgán výsledek neprovedl. Žalobkyně s takto stanovenou lhůtou v opatření proti nečinnosti nesouhlasí také proto, že tato lhůta je nepřiměřeně dlouhá jak ve vztahu k již uplynuté celkové délce řízení, tak ve vztahu k základní zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci samé (60 dnů od podání žádosti), kterou již správní orgán překročil. Stanovená lhůta je dle mínění žalobkyně nepřiměřeně dlouhá též s ohledem na obdobné případy, neboť nadřízený správní orgán zpravidla přikazuje vydat rozhodnutí do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti. Stanovení dvojnásobné lhůty není ani nikterak věcně odůvodněno. Žalobkyně též zmínila, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podala dne 10. 3. 2023 a samotné vyřizování této žádosti u nadřízeného správního orgánu trvalo 24 dnů. Vzhledem k závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č.j. 1 Azs 171/2022 – 54 má žalobkyně za to, že ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. bezvysledně vyčerpala prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k její ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Protože žalovaný dosud nevydal rozhodnutí a je ve věci nečinný, nezbylo jí než se obrátit na soud se žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu.

2. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť v dané věci nebyl a není nečinný. Potvrdil, že dne 20. 12. 2022 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, o níž je vedeno řízení pod č.j. OAM-87767/ZM-2022, a že dne 10. 3. 2023 podala žalobkyně návrh na provedení opatření proti nečinnosti ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“). Komise vydala dne 3.4.2023 pod č.j. MV-49870-3/SO-2023 opatření proti nečinnosti, v němž shledala, že o žádosti žalobkyně mělo být rozhodnuto ve lhůtách uvedených v ust. § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které nebyly správním orgánem dodrženy a v opatření proti nečinnosti stanovila lhůtu (pro vydání rozhodnutí o žádosti) 60 dnů od výsledku účastníka řízení. Výsledek účastníka řízení (žalobkyně) byl proveden dne 24.4.2023, o čemž svědčí protokol o provedení výsledku účastníka řízení, který je součástí spisového materiálu.
3. Žalovaný podotkl, že žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci tvrzené nečinnosti žalovaného, přičemž obsah žaloby je jen velmi stručně založen na tom, že správní orgán je ve věci nečinný. Námitky obsažené v žalobě, které navíc směřují spíše proti opatření vydanému Komisí dne 3.4.2023, považuje žalovaný za irelevantní, a to zvláště za situace, kdy Komise vyhověla návrhu žalobkyně a přikázala žalovanému vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Dle názoru žalovaného je zcela na Komisi, jak dlouhou dobu mu stanoví na vydání

rozhodnutí, i od jakého úkonu se tato lhůta bude počítat. Toto nelze zpochybňovat, a to tím spíše, když výsledek účastníka řízení je nezbytnou součástí správního řízení.

4. Žalovaný má vzhledem k výše uvedenému za to, že řízení o žádosti žalobkyně probíhalo řádně a bez časové prodlevy a žalovaný byl a je v tomto řízení činný.
5. V replice ze dne 19. 7. 2023 k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že vyjádření žalovaného nepřináší žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby. Dle názoru žalobkyně je nepochybné, že žalovaný správní orgán překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí a je ve věci nečinný. Nečinnost správního orgánu je třeba v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vnímat jako objektivní stav, který v daném případě nastal již marným uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí. Nečinnost žalovaného správního orgánu přitom shledal i nadřízený správní orgán, tj. Komise, v jí vydaném opatření proti nečinnosti.
6. Žalobkyně v replice vyslovila nesouhlas s názorem žalovaného, že je zcela na Komisi, jak dlouhou dobu stanoví žalovanému na vydání rozhodnutí, i od jakého úkonu se tato lhůta bude počítat, přičemž opětovně odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č.j. 1 Azs 171/2022 – 54 a dále na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2023 č. j. 10 A 81/2023 – 32. Závěrem podotkla, že žalovaný správní orgán je i nadále ve věci nečinný, neboť rozhodnutí ve věci dosud nevydal, a je tedy zřejmé, že nedodržel ani lhůtu velmi benevolentně stanovenou v opatření proti nečinnosti, která marně uplynula dne 24. 6. 2023.
7. Při ústním jednání soudu konaném dne 29. 8. 2023 právní zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu a konstatoval, že rozhodnutí o žádosti žalovaným dosud nebylo vydáno. Žalovaný se k ústnímu jednání, ač řádně obeslán, nedostavil, a soud proto jednal v jeho nepřítomnosti.
8. Při rozhodování o žalobě soud vycházel z této právní úpravy:
9. Podle § 169t odst. 6 písm. c) ZPC ve znění účinném do 30. 6. 2023 o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
10. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
11. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
13. Smyslem žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je odstranění stavu, kdy správní orgán zůstává nečinný, ačkoli je vzhledem k uplynutí zákonných lhůt povinen vydat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí ve věci samé (osvědčení). Podstatným je tedy to, zda ke dni rozhodování soudu o žalobě trvá namítaná nečinnost správního orgánu, či naopak zda správní orgán povinnost vydat meritorní rozhodnutí (osvědčení) k tomuto okamžiku splnil. V nyní projednávané věci soud zjistil, že žalovaný o žádosti žalobkyně ze dne 20. 12. 2022 o vydání zaměstnanecké karty dosud nerozhodl. Nestalo se tak, přestože již uplynula jak zákonem stanovená lhůta zakotvená v § 169t odst. 6 písm. c) ZPC, ve které měl žalovaný rozhodnutí ve věci samé vydat, tak i lhůta pro vydání rozhodnutí stanovená dodatečně v Komisi vydaném opatření proti nečinnosti ze dne 3. 4. 2023 (ze správního spisu plyne, že výslech žalobkyně proběhl dne 24. 4. 2023). Vzhledem k těmto zjištěním nelze pochybovat o tom, že žalovaný je v dané věci v rozporu se zákonem nečinný.

14. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto žalovanému podle § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 20. 12. 2022 o vydání zaměstnanecké karty. Ke splnění této povinnosti soud žalovanému stanovil relativně krátkou lhůtu v trvání pouhých 15 dnů, kterou považuje za přiměřenou okolnostem tohoto případu, zejména pak tomu, že od podání žádosti žalobkyně uplynulo již více než osm měsíců a že žalovaný nerespektoval ani dodatečnou, více než benevolentní lhůtu stanovenou Komisí v opatření proti nečinnosti ze dne 3. 4. 2023.
15. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika, účast u jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3 100,- Kč, a dále čtyřmi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Celkem tak náhrada nákladů řízení vzniklých žalobkyni činí částku 15 600,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.